

[Jens Frandsen.]

har deltaget deri, en større viden om systemet. Vi har fået en bedre samlet oversigt, finder jeg, og selv om vi ikke er helt ved vejs ende, har vi da allerede fået gennemført ændringer, der i særlig grad har taget sigte på administrative lettelser for erhvervslivet og toldvæsenet. Vi har således fået afviklet papirafgiften og restaurationsafgifterne, og hvis der ikke var provenumæssige grunde, var jeg da gerne gået med til at afvikle nogle endnu. Det gælder også for områder, der er omhandlet i det forslag, vi her behandler, og som hr. Aksel Larsen, som jeg nævnte, tidligere har fremsat forslag om.

Denne gang har hr. Aksel Larsen taget munden mere fuld end tidligere. Han foreslår nu en nedsættelse af tobaksafgifterne med 443 mill. kr. og af ølafgifterne med 102 mill. kr. Sammen, med de andre afgiftsnedsættelser, som også af tidligere ordførere er blevet nævnt, betyder det et provenutab for staten på 1.066 mill. kr. Heri er også indbefattet kaffetolden.

Jeg skal ikke gå særligt ind på forslagets enkeltheder, men jeg må sige, at begrundelsen for nogle områder under punktskatningen ligger, ikke mindst efter indførelsen af den almindelige omsætningsafgift på alle varer, kun i provenuet. For punktskatter på tobaksvarer og øl gælder imidlertid også de almindelige begrundelser for giftskatter. I øvrigt må vi konstatere, at disses andel af den samlede beskatning i de seneste år er faldet.

Om afgifternes tekniske indretning og virkninger på indkomsterne kan man læse i den omtalte beretning fra oktober sidste år. Det er også min opfattelse, at den progression i beskatningen, vi tilsigter, i al væsentligt må tilvejebringes gennem statsindkomstbeskatningen, men det er da rimeligt, at man også ser på, med hvilken incidens forbrugsafgifterne indgår. Jeg har dog ikke nogen som helst tro på, at vi ud fra fornuf-tige synspunkter i forbrugsafgifterne vil kunne lægge den progression, som vi ønsker. Dertil kommer, at jeg heller ikke er nogen stærk tilhænger af, at det akkurat skulle være giftskatterne, der skulle have nogle store afgiftsnedsættelser. Jeg har som sagt mere sympati for de andre områder.

Det er klart, at venstre må afvise forslaget. Vi kan ikke være med til at svække den

tilrettelagte finanspolitik under de vilkår, som vi har i øjeblikket. Jeg må føje til, at såfremt de økonomiske muligheder var til stede, ville vi ikke foreslå en sænkning af forbrugsskatterne, men en sænkning af de direkte indkomstskatter, som for mig at se virker mere hæmmende i henseende til at påtage sig mere arbejde, i henseende til at foretage mere opsparring osv. Jeg er ganske overbevist om, at det er trækprocenterne, man skulle kigge på snarere end forbrugsafgifterne.

Det er ikke rigtigt, når hr. Aksel Larsen siger, at udskrivningsprocenten skulle være en hellig ko for os. Det, der er en hellig ko for os, hvis man kan tale om noget sådant, er, at vi ikke foretager os ting, der ikke kan være medvirkende til at styrke udviklingen i handelsbalancen. Uanset hvad vi diskuterer, må vi endelig ikke glemme, at det, når det kommer til stykket, er det centrale økonomiske problem, vi har herhjemme, og det må vi fra venstres side sætte så højt, at vi ikke kan være med til forslag som dem, hr. Aksel Larsen her fremkommer med.

I øvrigt må jeg også føje til, at efter indførelsen af moms, som hr. Aksel Larsen, i 1967 var det vel, stemte for, bar forbrugsafgifterne en større part af den samlede beskatning, en større part af de samlede indtægter for staten, end de gør i dag, og jeg tror endda, at det i det kommende finansår vil gå lidt videre i den retning. Man vil kunne forstå, at vi fra venstres side ikke er enige med hr. Aksel Larsen i en politik, hvorefter forbrugsafgifterne skulle nedsættes; vi mener tværtimod, at hvis vi var i en situation, hvor de økonomiske muligheder var til stede, ville vi foreslå en nedsættelse af trækprocenterne. Det behøver jeg ikke at sige mere om, end jeg allerede har gjort.

Jeg kan altså under disse omstændigheder ikke anbefale forslaget, men vil føje til yderligere, at vi finder, at det, som vi må stille efter at få lettet hurtigst, er pengepolitikken. Den rammer produktion og eksport hårdere end finanspolitikken efter min formening. Så hurtigt, som vi er i stand til at få mere orden på disse områder, vil vi gerne være med til at nedsætte beskatningen, men det skal være indkomstbeskatningen.

Jeg synes, at det kan være rimeligt at se på forslaget i et udvalg, fordi der da kan være mindre justeringer, man kan foretage,